

KAÇAK YOLCU

UZAYIN DERİNLİKLERİNDE
TEHLİKELİ BİR SAVAŞ
VE BİTMİYEN BİR ARAYIŞ...

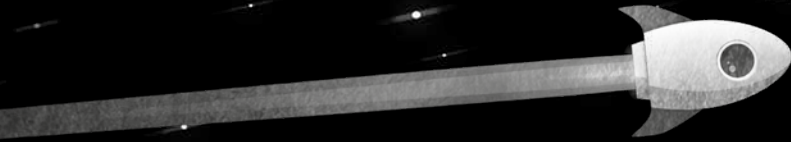

JOHN DAVID ANDERSON

 tudem

KAÇAK YOLCU

JOHN DAVID ANDERSON

KAÇAK YOLCU

© 2021, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2021, John David Anderson

İlk baskı 2021 yılında ABD'de *Stowaway* adıyla bir Harper Collins Publishers markası olan Walden Pond Press tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John David Anderson

TÜRKÇELEŞTİREN: İpek Güneş Çığay

EDİTÖR: Ümit Mutlu

SON OKUMA: Yağmur Yavaş Aydın

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara

Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-711-3

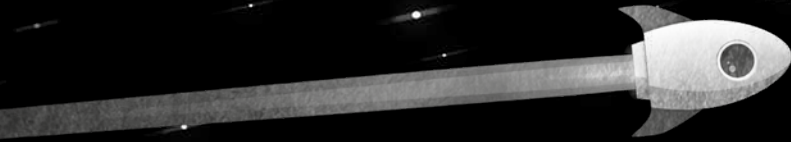
Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

KAÇAK YOLCU

JOHN DAVID ANDERSON

 tudem

John David Anderson

ABD Indianapolis'te doğdu ve büyüdü. Indianapolis Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı eğitimi aldı ve aynı alanda Illinois Üniversitesi'nde yüksek lisans yaptı. 2007'den beri çocuklar için yazıyor. Çikolata tutkunu olan yazar, muhteşem eşi ve iki kavgacı çocukla birlikte, Indiana'da yaşamını sürdürüyor. Bir oturuşta yedi top dondurma yiyemese de bunun kulağa müthiş bir fikir gibi geldiğini düşünüyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Üç Çocuk, Bir Öğretmen ve Unutulmaz Bir Gün (*roman*)

Tuhafliklar Ailesi Yollarda (*roman*)

Kaçak Yolcu (*roman*)

Anneme. Seni özlüyorum.

Dünya gezegeni olarak büyük önem taşıdığımız ve evrende ayrıcalıklı bir konuma sahip olduğumuz düşüncesi büyük bir yanlış. Gezegenimiz, etrafını saran kocaman, kozmik karanlıkta yalnız bir nokta. Ve tüm bu enginlikte, karanlığımızda, bizi kendimizden kurtarmak için herhangi bir yardım geleceğine dair hiçbir ipucu yok.

- Carl Sagan, *Soluk Mavi Nokta: İnsanın Uzaydaki Geleceğine Bir Bakış*, 1994

Bir gezegeni asla kabuğuna göre yargılamayın.

- Aykar atasözü

GİRİŞ

Boş Kürek Çekmek

İlk torpido çarptığında elimsende oynuyorlardı.

Mürettebat bölümünün dar koridorlarında, herkese standart olarak verilen Koalisyon botlarının tıktıkları yankılanıyordu. Leo'yu kovalayan Gareth çıkmazda onu köşeye sıkıştırdı ve ebelemek için uzandı.

Ama uzattığı eli, kardeşinin göğsünün içinden geçti.

Hologram. Yine.

“Hileci!”

Hologram titredi, koşan Leo'nun önceden kaydedilmiş videosu nihayet zaman aşımına uğradı ve hayali görüntü pikselli bitlere dönüştü. Leo gülünce Gareth döndü ve kardeşinin tam arkasında durduğunu gördü.

Bir anlık tereddüt, gerilmiş kaslar, karşılıklı gülümsemeler... Biri, *Bu yaptığımı ödeyeceksin*, derken diğeri *Önce beni yakalaman gerekecek*, diyordu. Sonra Leo döndü ve geldiği yoldan hızla geri kaçtı, Gareth da yeniden kovalamaya başladı.

Leo ağabeyinden hızlı koşamayacağını gayet iyi biliyordu. Dünya'dayken Gareth ortaokulun atletizm yıldızıydı; şimdi de uzun boylu, sıırım gibi, on yedi yaşında bir delikanlıydı. Leo için önemli olan kazanmak değil, olabildiğince uzun süre dayanmaktı. Bir hayatta kalma meselesiydi yani. Bu oyunu daha önce yüzlerce kez oynamışlardı.

Köşeyi dönüp kantine yöneldi; Gareth'in ayaklarının çelik zemin ızgaralarını dövdüğünün farkındaydı. Daha yüksek sesle. Daha yakınlarda. Kapıya ulaşabilirse içeri dalıp saklanacak bir yer bulabilir, kaçınılmaz olanı erteleyebilirdi.

Ama yeterince hızlı değildi. Gareth'in eli uzandı, Leo'yu omzundan yakaladı, ebelemekten ziyade *tutarak* onu durdurdu.

“Yakaladım seni.”

Leo, elleri dizlerinin üzerinde, geri dönüştürülmüş havayı içine çekerek arkasına döndü.

“İyi misin?” dedi Gareth.

“İyiyim,” diye mırıldandı Leo nefes nefese. “Sadece... nefesi-mi... düzeltmeye... çalışıyorum.”

“Yine hile yaptın. Sana o şeyi kullanma demiştim.”

O şey dediği, Leo'nun kol saatiydi. Anne babalarının ona yıllar önce verdiği bir hediye. Günümüzdeki pek çok şey gibi, insan ve Aykar teknolojisinin bir karışımıydı. Veri görüntüleyici ve iletişim aracı olarak kullanılıyordu. Yaşamsal değerlerin kaydını tutuyordu. (Leo'nun nabızı şu an dakikada 142 kez atıyordu.) Arabanızı park ettiğiniz yeri bile söylüyordu. Ve neredeyse önemsiz bir detaymış gibi, saati de gösteriyordu.

Ancak saatin en gelişmiş özelliği, önceden kaydedilmiş videoların üç boyutlu projeksiyonlarını oluşturabilen minyatür ho-

lografik jeneratörüydü. Ağabeyini elimsende veya saklambaçta kandırmak amacıyla kaydedilmiş, Leo'yu koşarken gösteren hologramlar yansıtabiliyordu. Yanına yaklaşıp dijital kusurları fark etmeye başlayana kadar projeksiyonlar son derece gerçekçi de görünüyordu. Ebeveynleri Gareth'a da aynı saatten vermişti ama Gareth onu uzun zaman önce kaybetmişti; büyüdükleri evde bir yerlerde bırakmıştı. Terk ettikleri gezegende.

“Babam teknolojinin, sınırlarımızı aşmamızı sağlayan bir araç olduğunu ve bizi özgür kıldığını söyler,” diye hatırlattı Leo, ağabeyine.

“Ama sen özgür değilsin. Seni yakaladım.”

“Çünkü senin bacakların benimkilerden iki kat uzun.”

Abartıyordu elbette. Bu bir zamanlar doğru olabilirdi ama gemiye bindiklerinden beri birkaç büyüme aşaması geçiren Leo, kafası Gareth'ın koltukaltına ancak gelen o cılız velet değildi artık. Yine de, eskisi gibi kolayca itilip kakılamasa bile Gareth güreşerek onu yere devirebilir ve isterse saati bileğinden koparıp alabilirdi. Yapacağından değildi tabii. Leo, Gareth'ın ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu; ağabeyinin niyeti sadece onu sıkıştırmaktı. Ağabeyler bunun için vardı. Bu ve diğer her şey için. Özellikle de *burada*; sahip olduğu tek gerçek arkadaşın Gareth olduğu bu gemide.

Ayrıca, kavga etmeden oynadıkları sürece babaları, ders çalışmaları konusunda başlarının etini yemezdi. Calvin Fender için iki oğlunun kimyasal denklemleri nasıl çözeceklerini veya yakınlardaki yıldızların kütlesini nasıl hesaplayacaklarını öğrenmeleri elbette önemliydi ama ikisinin iyi geçinmesi bunlardan daha önemliydi. Ve *Tazı'nın* içinde kovalamaca oynamak,

galaktik tarihin bir bölümünü okumaya her zaman tercih edirdi.

Leo'nun nefesi sonunda düzene girdi. Gözlerine inen kahverengi bukleleri eliyle kenara itti; nice dir perde gibi görünen perçemlerinin hayli kısaltılması gerekiyordu. *Tazı*'da berber yoktu; Leo'nun tek seçeneği, saç tıraşı girişimleri genellikle felaketle sonuçlanan babasıydı. Kozmetik, babasının beceremediği sayılı konudan biriydi.

Leo, "Bana en az on saniyelik süre tanımalısın," dedi. "Ve yüksek sesle saymalısın ki ne zaman başlayacağımı bileyim."

"İyi. On saniye. Ama ciddinden, artık hile yapmak yok. Eğer seni yine hile yaparken yakalarsam..."

"Öyle bir şey olmayacak." Leo sahte bir güvenle karşılık verdi.

"Peki."

Leo, ağabeyi saymaya başlar başlamaz koşmaya hazır şekilde eğildi.

Ama Gareth *bir* bile diyemedi...

Tazı yana doğru yalpalarken patlama onları neredeyse yere düşürecekti. Çelik kirişler sarsıldı. Leo'nun kulakları çınladı. Işıklar yanıp söndü, açıldı, sonra tekrar sönerek zemin boyunca uzanan sarı acil durum floresanlarını tetikledi. Leo ayakta kalabilmek için elini duvara koydu. Ağabeyinin gözleri ay gibi parlıyordu.

"Bu da neydi böyle?"

Sorusunu ikinci bir patlama yanıtladı, gemi yeniden sarsıldı. Alarmların hepsi aynı anda ötmeye başladı. Leo sendeleyerek, ağabeyinin kendisini bekleyen kollarına düştü. Koridorun so-

nundan *Tazı* mürettebatının birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordu fakat ne dediklerini anlamak imkânsızdı. Kaptanın sesi hoparlörlerde yankılanana kadar geminin yaralı inlemelerinden başka bir şey duymaya olanak yoktu.

“Tazı mürettebatının dikkatine! Saldırı altındayız! Güvenlik personeli, derhâl kaptan köprüsüne rapor verin! Mühendisler makine dairesine!”

Leo, kendisine hâlâ sımsıkı sarılan ağabeyine baktı. “Az önce saldırıya uğradığımızı mı söylediydin?”

Gareth başını salladı, sonra koridorda yaklaşan çizme topuklarının sesiyle irkilerek iki yana baktı.

Leo bu sesi tanıyordu. Babasının ayak seslerini tanımayı öğrenmişti. Ağabeyinin horlaması ya da annesinin dalgın iç çekişleri gibi. Leo, babasını köşeyi dönerken gördü; babasının gözleri onu ve Gareth’i buldu. Dr. Calvin Fender’ın yüzü yumuşadı, sonra tekrar sertleşti. Bir kasırğa gibi gürledi. “Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Kaptan Saito’nun dediğini duymadınız mı? Saklanmanız gerek. Acele edin!”

Babaları en yakın kapıyı işaret etti; bu kapı, Fender ailesinin paylaştığı odanın ancak yarısı büyüklüğündeki, ranzalı, boş bir kabine açılıyordu. Babaları beyaz laboratuvar önlüğünün eteklerini kırık kanatlar gibi iki yanında savurarak Gareth ve Leo’yu buraya doğru kışkırladı. Leo onun korktuğunu anlamıştı; sesinde duyamasa da gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

Babası nadiren korkardı.

Dr. Fender metal bir masayı devirip bariyer oluşturarak çocukları kapının önünden geçen herkesten gizledi. “Burada kalın. Bir yere kıpırdamayın. Anlaşıldı mı?”

“Neler oluyor?” diye sordu Leo. “Gerçekten saldırı altında mıyız? Korsanlar mı?”

“Daha kötüsü,” dedi babaları.

Korsanlardan daha kötü ne olabilirdi? *Djar kuvvetleri*, diye düşündü Leo. Ve Gareth’in yüzündeki ifadeden, bunu ağabeyinin de bildiğini anladı.

“Motorlarımızı ve navigasyon sistemlerimizi devredışı bıraktılar,” diye devam etti Dr. Fender. “İletişimi de kestiler. Bizi bordalamayı düşünüyorlar sanırım.”

“Gemiye mi çıkacaklar demek istiyorsun?” Leo göğsünün sıkıştığını hissetti, boğazı tıkanıyordu. Acı dolu bir nefes verdi.

Gareth, “Baba, sanırım bir atak geçirmek üzere,” dedi.

Dr. Fender eğilip Leo’nun ceplerini yokladı. Leo da aynı anda uzanıp ihtiyacı olanı bularak astım ilacının kapağını güç bela açtı ve spreye bastırdı. İlacın tanıdık tıslamasını duydu; serinlik hissi ciğerlerine yılan gibi girerken, boğazını sıkıan ilmiğin gevşediğini hissetti. Leo titrek bir nefes aldı.

“İyisin,” diye fısıldadı babası, ellerini Leo’nun omuzlarına koyarak. “Sorun yok. Sadece nefes al. Ben buradayım. İkimiz de buradayız.” Leo gözlerini kapadı ve babasının sesine, nefesindeki kahve kokusuna, ellerinin dokunuşuna odaklandı. Ve bir an için, kendini güvenli bir yerde hissetti. Evinde olduğunu hayal etti. *Yurdunda*.

Ta ki bir başka küçük patlama daha gemiyi sarsıp Leo’yu gerçekliğe döndürene dek. Koridordaki acil durum ışıkları bile titremeye başlamıştı. *Tazı* hasar almıştı, yalpalıyordu, motorları devredışı kalmıştı. *Djar*’lılar gemiye çıkmaya hazırlanıyordu.

Dr. Fender parmağını oğullarına doğrulttu. “Ne olursa olsun

burada kalın, anladınız mı? Gareth, sorumluluk sende. Kardeşi-
ni güvende tut. Mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim.”

Gareth başını salladı ama Leo babasının paltosuna uzandı.
“Bekle! Nereye gidiyorsun?”

“Mühendislik yapmaya. Navigasyon sistemine yardımcı
olacak bir şeyler yapabilirim belki. Umarım güvenlik ekibi,
Djar’lıları, kaçıp bir sığrama yapmamıza yetecek kadar oyalaya-
bilir. Burada kalın. Gizlenin.” Dr. Fender, oğullarını güm güm
vuran on kalp atışı boyunca kucakladı. “İkinizi de seviyorum.
Her şeyden daha fazla.”

Sonra doğruldu ve çıktığı kapının, arkasından hışırdayarak
kapanmasına izin verdi. Leo ile Gareth’i da birbirlerine sarılıp
karanlıkta titrer hâlde bıraktı.

“Gareth?”

“Sorun değil Leo. Buradayım. Babam geri gelecek ve bizi
bundan kurtaracak.”

Leo ağabeyinin, önden arkaya doğru eliyle tarayarak saçla-
rını düzelttiğini hissetti. Ne zaman hastalansalar anneleri de
böyle, onları serinletmek için alınlarına hafifçe üfler, araladığı
parmaklarını terli kâküllerinde gezdirirdi. Nefesi, sürekli çiğne-
diği sakız yüzünden nane gibi kokardı. *Her şey yolunda*, derdi.
Her şey çok güzel olacak. Leo ona hep inanırdı.

Ama Leo bunun her zaman doğru olmadığını biliyordu.
Olabilecek onca şey içinde –yani *zaten başlarına gelmiş* onca
şey içinde– en kötüsü buydu. Koalisyon’un yeminli düşmanla-
rı olan Djar’lılar tam bir baş belasıydı. Acımasız ve kana susa-
mış bu ırk, ne insanlığı ne de kendileri haricindeki diğer ırkları
önemserdi. Silahsız bir gemiye saldırmaktan, yakıtını çalıp onu

uzayda sürüklenmeye ve mürettebatını da acı ve açlıktan ölmeye terk etmekten çekinmezlerdi. Leo anlatılanları duymuştu ama Djar'lıların neler yapabileceğini öğrenmek için, duyduğu şeylere ihtiyacı yoktu. Bunu daha önce ilk elden yaşamıştı.

Leo derin nefesler almaya çalıştı ama solukları yine hırıltılı ve titrekti. “Bizi bulurlarsa... ne yaparlar?”

“Bizi bulamayacaklar,” diye fısıldadı Gareth.

“Babamı bulurlarsa ne yaparlar?”

Gareth önce cevap vermedi. Babaları, Koalisyon'daki en yüksek rütbeli bilim subaylarından biriydi. Yalnızca bu bile onu değerli kılıyordu.

“Babam zekidir,” dedi sonunda; gerçi bu saptama, onu yeterince tanımlamıyordu. “Bir yolunu bulur.”

Son bir patlamayla alarmlar aniden kapandı. Kapının diğer tarafından gelen boğuk karmaşayı duymak kolaylaşınca Leo'dan bir inilti çıktı. Bağırışlar, silah sesleri... *Tazı*'nın sınırlı güvenlik güçleri, Djar işgal kuvvetlerine karşılık veriyordu.

Bu pek uzun sürmedi.

Çarpışma sesleri yerini sessizliğe bırakırken Leo ağabeyine daha da sokuldu. Oda, duvarlarda gölgelerin kıvrınmasına neden olan ürkütücü, sarı bir ışıkla aydınlanıyordu. Babalarını çağırmak istedi. Neden onlarla birlikte kalmamıştı? Neden onları burada yalnız bırakmak zorundaydı? Leo yanıtı biliyordu elbette: Calvin Fender onları kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Yalnızca onları da değil; gemiyi, mürettebatı, mümkün olduğunca çok kişiyi...

Sessizliği, kapalı kapının arkasından gelen sesler böldü. Leo'nun tanıdığı kişiler değildi. Kesinlikle insan da değillerdi.

KAÇAK YOLCU

JOHN DAVID ANDERSON

TÜRKÇELEŞTİREN: İPEK GÜNEŞ ÇIGAY

“Evrene hoş geldiniz.
Genellikle berbat bir yerdir...”

Leo, ağabeyi Gareth ve babası Dr. Fender’la birlikte uzun bir yolculukta. *Tazı* adlı uzay gemisinde, Güneş Sistemi’nin çok ötesinde, evrendeki en değerli kaynak olan ventasyumun izinde tam üç yıldır sürükleniyorlar. Fakat yolculukları şiddetli bir patlamayla kesiliyor, çünkü Dünya ve Aykar gezegenlerinin başdüşmanı Djar İmparatorluğu, gemilerine hain bir saldırı düzenliyor.

Leo, şimdi babasından ve ağabeyinden ayrı, uzayın bambaşka bir köşesine savruluyor; üstelik kaderi de *İkarus* adlı bir korsan gemisinin ve onun tuhaf mürettebatının elinde. Kaybettiklerini bulmak ve galaksiyi saran devasa savaştan canlı kurtulmak içinse yapabileceği çok az şey var. Bunların en önemlisi, asla pes etmemek.

John David Anderson, “İkarus Günlükleri” serisinin ilk halkası *Kaçak Yolcu*’da ibreyi bu kez bilimkurgu türüne çeviriyor ve aile, aidiyet, savaş ve evrendeki yerimiz gibi konuları ele alarak kusursuz bir romana imza atıyor.

ISBN: 978-605-285-711-3

9 786052 857113

tudem.com

tudemyayingrubu